

ก๊อบติกอุตสาหกรรม Low-Tech ของจีน

ไสว วิศวพันธ์ เรียบเรียง

ในแวดวงนักวิชาการจีนมีคำที่ถูกนำมาใช้บ่อยๆ ในช่วงเวลานี้คือคำว่า “ก๊อบติก”

เริ่มตั้งแต่ “ก๊อบติกโลกาภิวัตน์” “ก๊อบติกชนชั้นกลาง” “ก๊อบติก Low-Tech” ล่าสุดยังมีการพูดถึง “ก๊อบติกการปรับฐาน” อันที่จริงแล้ว “ก๊อบติก” ทั้งหลายที่กล่าวมานี้ล้วนเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน เรียกได้ว่าเป็นผลผลิตของยุคสมัย หากแต่เกิดขึ้นในสถานที่ต่างกันตามแต่ละประเทศเท่านั้น

การเปิดเสรีทางการเงินตามแบบประเทศทุนนิยมที่พัฒนาแล้ว เช่น ในสหรัฐอเมริกาหรือสหราชอาณาจักร ทำให้เกิดการสะสมทรัพย์สินเศรษฐกิจสมมติที่สูงกว่าเศรษฐกิจจริงมากมาย นับวันจึงมีแนวโน้มว่า ทุนนิยมกำลังจะเปลี่ยนทิศทางเป็น “ทุนนิยมการพนัน (Casino Capitalism)” และสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วคือ วิกฤตการเงินของสหรัฐฯ ได้ส่งผลกระทบต่อประเทศพัฒนาส่วนใหญ่และประเทศกำลังพัฒนาบางส่วนแล้ว

เมื่อความเชื่อมั่นต่อระบบตลาดพังทลายลง แม้รัฐบาลในประเทศตะวันตกจะออกมาตรการต่างๆ เพื่อกอบกู้วิกฤตทางการเงิน พยุงสถานการณ์และสร้างความมั่นคงชั่วคราวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ด้วยวิกฤตครั้งนี้รุนแรง จึงได้บีบให้วิสาหกิจต่างๆ พากันปลดพนักงาน ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้บริโภค ญี่ปุ่นและเยอรมนีประกาศเข้าสู่ภาวะเศรษฐกิจถดถอยก่อน ขณะที่วิกฤตการเงินมีต้นตออยู่ที่สหรัฐอเมริกา ต่อมา เมื่อสหรัฐฯ ประกาศเข้าสู่ภาวะเศรษฐกิจถดถอยอย่างเป็นทางการบ้าง วิกฤตเศรษฐกิจก็ได้ทำให้การนำเข้าในภาคเศรษฐกิจจริงลดน้อยลงลงอยู่แล้ว ก็ยังได้รับผลกระทบเชิงลบที่ชัดเจนมากขึ้นเพราะความต้องการจากภายนอกประเทศลดลง

จีน ประเทศซึ่งเศรษฐกิจพึ่งพาต่างชาติจึงต้องเผชิญกับแรงกดดันอย่างหนักหน่วง แรงกดดันที่ว่านี้แตกต่างกับสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น เพราะวิกฤตเศรษฐกิจของจีน เกิดขึ้นกับภาคเศรษฐกิจจริง

ปัญหาเศรษฐกิจจีนในปัจจุบันถูกมองในหลายมุมมองที่แตกต่างกัน บ้างมองว่า เป็นผลกระทบของวิกฤตการเงินสากล บ้างก็มองว่า วิกฤตการเงินสากลไม่ได้ส่งผลกระทบต่อธุรกิจการเงินของจีนมากนัก เพราะจีนเพิ่งเริ่มใช้เงินทุนการเงิน ภายในประเทศและประเภทที่ถูกใช้ก็มีเพียงไม่กี่ประเภท นอกจากนี้ การดำเนินกิจการดังกล่าวก็ยังไม่ซับซ้อน วงการธนาคารภายในประเทศที่รู้จักอนุพันธ์การเงิน¹ สากลมีจำกัด การลงทุนของจีนในต่างประเทศมีขนาดเล็กมาก ขณะที่ธุรกิจธนาคารภายในประเทศเกิดวิกฤตรุนแรง ความสามารถในการอำนวยสินเชื่อตกต่ำลง เกิดภาวะเงินฝืด

¹ คือวิธีการหรือเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยง โดยสามารถแยกแยะความเสี่ยงประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านตลาด ความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยและอัตราแลกเปลี่ยน ความเสี่ยงด้านระยะเวลา และความเสี่ยงด้านการลงทุน แล้วนำไปกระจายให้กับบุคคลอื่นที่สามารถรับความเสี่ยงได้ และมีระดับ การยอมรับความเสี่ยงและตอบแทนที่ต่างกัน นอกจากนี้ อนุพันธ์การเงินยังสามารถเป็นช่องทางและผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่มุ่งเน้นการ เก็งกำไรได้ด้วย (ข้อมูลจากเว็บไซต์

<http://www.fpo.go.th/FPO/index2.php?mod=Content&file=contentview&contentID=CNT0002821&categoryID=CAT0000146>

โดย ดร.โชติชัย สุวรรณภรณ์)

ภายในประเทศ อันเป็นผลพวงจากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่ปรับการควบคุมในระดับมหภาคที่ไม่สัมพันธ์กับวิกฤตการเงินสากล การเข้มงวดด้านสินเชื่อทำให้ธุรกิจขนาดเล็ก-กลางกู้เงินยากยิ่งขึ้นและต้องหยุดชะงักลง จึงส่งผลต่อการดำเนินธุรกิจอย่างใหญ่หลวง

นอกจากนี้นับตั้งแต่ต้นปี 2007 ผลผลิตภัณฑ์ส่งออกของจีนถูกต่อต้านในตลาดสากลเพราะปัญหาคุณภาพ ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมการผลิตภายในประเทศของจีน ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้จะกล่าวได้ว่า วิกฤตการเงินสากลส่งผลเสียต่อเศรษฐกิจจีนบ้าง แต่ก็ไม่ใช่มูลเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจจีนปัจจุบันทั้งหมด

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น วิกฤตเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ครั้งนี้เป็นวิกฤตเศรษฐกิจสมมติ เศรษฐกิจจริงแม้จะได้รับผลกระทบจากความเสียหายอย่างหนักของภาคธุรกิจการเงินบ้าง แต่ก็ยังคงถือว่ามีพลังอยู่ ธุรกิจบางแห่งต้องเผชิญกับการล้มละลาย บางแห่งต้องปรับปรุงกิจการใหม่เนื่องจากการบริหารจัดการผิดพลาด ทำให้ต้นทุนการดำเนินธุรกิจสูง ลดขีดความสามารถในการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม มองจากเศรษฐกิจจริงโดยรวมแล้ว สหรัฐอเมริกายังคงมีศักยภาพ ความสามารถทางประดิษฐ์คิดค้นทางเทคนิคก็ยิ่งแข็งแกร่งอยู่มาก จึงยังคงมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจในระดับมหภาคและมีความสามารถการแข่งขันในระดับแนวหน้าของโลก

ด้วยเหตุนี้ วิกฤตการเงินปัจจุบันไม่สามารถเทียบเท่ากับภาวะเศรษฐกิจซบเซาครั้งใหญ่ในปี 1929 ได้ วิกฤตครั้งนั้นมีสาเหตุจากวิกฤตการเงิน จากนั้นจึงลุกลามถึงภาคเศรษฐกิจจริง ทำให้เกิดภาวะซบเซาทางเศรษฐกิจอย่างถาวร จนกลายเป็นวิกฤตเศรษฐกิจการเมืองของโลกทุนนิยม

ขณะที่วิกฤตเศรษฐกิจที่กำลังเกิดขึ้นในครั้งนี้อาจขัดขอบเขตเฉพาะประเทศที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งประเทศเหล่านั้นมีบทเรียนทางประวัติศาสตร์แล้ว จึงไม่ได้ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบซบเซาตุนิยมตั้งป้อมสู้กับเพื่อนบ้าน แต่อาศัยกลไกต่างๆ ทางสากลกระชับความร่วมมือ หาหนทางแก้ไขอุปสรรคทางเศรษฐกิจร่วมกัน ดังเช่นการประชุมสุดยอด G20 ที่กรุงวอชิงตันที่เพิ่งสิ้นสุดลงเมื่อเร็วๆ นี้ก็ตอกย้ำถึงการร่วมมือกันยึดถือรักษาหลักการในการเปิดกว้างระบบการค้าสากลร่วมกัน

สิ่งจีนที่แตกต่างจากสหรัฐฯ คือ เนื้อแท้ของวิกฤตเศรษฐกิจในจีนคือ วิกฤตที่เกิดกับเศรษฐกิจจริง คือ วิกฤตของภาคการผลิต ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ค่อยๆ สะสมมาจนถึงปัจจุบัน โดยสะท้อนผ่านการซบเซาของภาคการผลิต การเกิดภาวะฟองสบู่แตกในภาคอสังหาริมทรัพย์ (ตลาดบ้านและที่ดิน) และตลาดหุ้น การเกิดภาวะเงินเฟ้อ และภาวะว่างงานที่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก สาเหตุสำคัญของวิกฤตภาคการผลิตในจีนคือ อัตราค่าใอยู่ที่อยู่ในระดับต่ำมาก ภาคการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีต่ำ ทำให้เกือบไม่มีกำไรจึงไม่สามารถรองรับแรงกดดันจากต้นทุนที่สูงขึ้นจากการแข็งค่าของเงินหยวนและภาวะเงินเฟ้อ

มองผิวเผินแล้ว ต้นเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจจีนคล้ายคลึงกับวิกฤตเศรษฐกิจของญี่ปุ่นเมื่อปลายทศวรรษ 1980 กล่าวคือ ล้วนสืบเนื่องจากสิ่งแวดล้อมที่เลวร้ายของเศรษฐกิจมหภาคอันเกิดจากสภาวะ

ค่าเงินเยนญี่ปุ่นที่พุ่งสูงขึ้น แต่เนื่องจากว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ภาคการผลิตในประเทศจึงมีเครื่องมือพอเพียงที่จะช่วยคลี่คลายแรงกดดันจากภาวะแข็งค่าของเงินเยน อันบังชี้สถานะ “ความว่างเปล่าของภาคการผลิต” โดยอาศัยพื้นฐานการกุมเทคโนโลยีขั้นนำของภาคการผลิต ทำการลงทุนในต่างประเทศขนานใหญ่เช่นนี้ จึงไม่ปรากฏว่ามีการล้มละลายจำนวนมากในภาคการผลิตของญี่ปุ่น อีกทั้งยังสามารถอาศัยการเพิ่มค่าของเงินเยนในการสะสมทรัพย์สินจำนวนมากในต่างประเทศได้ด้วยดังนั้น ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างจีนกับญี่ปุ่นก็คือ ภาคการผลิตของจีนใช้เทคโนโลยีระดับต่ำ ความสามารถในการประดิษฐ์คิดค้นขาดแคลนมาก อาศัยค่าแรงขั้นต่ำเป็นขอได้เปรียบในเชิงการแข่งขัน จึงขาดอำนาจการต่อรองราคาในต่างประเทศ ขณะที่ภายในประเทศเกิดกระแสความอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของต้นทุน อัตรากำไรต่ำมากจนทำให้ภาคการผลิตไม่มีต้นทุนในการประดิษฐ์คิดค้นเพื่อยกระดับการผลิตและสร้างความสมดุลต่อแรงกดดันจากต้นทุน วัตถุดิบและแรงงานที่เพิ่มขึ้น ความเป็นไปได้ที่จะดำเนินตามยุทธศาสตร์ “ก้าวออกไป (走出去)” แทบจะไม่มีทางออกที่พอจะเป็นไปได้คือ ย้ายฐานสู่ภาคกลางตะวันตกที่มีต้นทุนค่อนข้างต่ำ

นักวิชาการจีนบางคนวิเคราะห์ว่า วิกฤตที่เกิดขึ้นกับเศรษฐกิจจริงของจีนได้แสดงให้เห็นถึงสภาพอุตสาหกรรมของจีนว่าเทคโนโลยีที่ใช้ยังอยู่ในระดับต่ำ อันที่จริงแล้ว ความรุนแรงของวิกฤตเศรษฐกิจไม่ได้น้อยไปกว่าของญี่ปุ่น และนับว่ารุนแรงยิ่งกว่าของสหรัฐฯ ทุกวันนี้

การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเสรีแบบสุดโต่งทำให้จีนต้องติดอยู่ในกับดักอุตสาหกรรมไร้เทคโนโลยี สภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นกับจีนแตกต่างกับญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิง โดยสาเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจเกิดจากภาวะฟองสบู่ควบคู่กับวิกฤตในภาคการผลิต ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องยาวนานจากรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาของจีนที่ใช้การปฏิรูปเศรษฐกิจอย่างไม่เหมาะสม ในฐานะที่จีนเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีความล้าหลังทางเทคโนโลยี จีนมุ่งแสวงหาการเติบโตทางเศรษฐกิจโดยมองข้ามสิ่งสำคัญที่เป็นแกนกลางของการพัฒนา จีนต้องพัฒนาอุตสาหกรรมในขณะที่ความเจริญทางเศรษฐกิจยังทิ้งห่างจากประเทศที่พัฒนาแล้วหลายชั้น ก็เพื่อบรรลุซึ่งการเติบโตทางเศรษฐกิจอันเป็นเป้าหมายทางการเมืองภายใต้แรงกดดันและการชักจูงของประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยเหตุนี้ จีนได้ดำเนินเข็มมุ่งเศรษฐกิจเสรีแบบสุดโต่ง เปิดกว้างทางการค้าการลงทุน และทันทีที่เศรษฐกิจจีนก้าวสู่โลกาภิวัตน์ก็ได้ทำให้ทุนต่างชาติมีข้อได้เปรียบอย่างถ้วนหน้า ภาคการผลิตภายในประเทศตกอยู่ในห้วงโซ่การผลิตระดับ มีเพียงความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบจากต้นทุนแรงงานราคาถูกเท่านั้น การผลิตที่ใช้เทคโนโลยีต่ำ ไม่สามารถสะสมทุนและเทคโนโลยีเพื่อยกระดับภาคการผลิต ทำให้ต้องติดอยู่ในฐานล่างของห่วงโซ่การแบ่งงานกันทำในระดับสากลมาโดยตลอด

กรณีเกาหลีใต้ ภายหลังสงครามเกาหลีสิ้นสุดลง รายได้เฉลี่ยต่อหัวยังไม่ถึง 100 ดอลลาร์ต่อปี ยากจนยิ่งกว่าหลาย ๆ ประเทศในแอฟริกา แต่โดยการดำเนินนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีรัฐเป็นผู้ชี้แนะเพียงแค่นั้นชั่วอายุคน ก็สามารถบรรลุเป้าหมายความเป็นชาติอุตสาหกรรม ก้าวสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนจีนนั้น แม้เศรษฐกิจเติบโตในอัตราสูง แต่ตราบทุกวันนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมยังคืบหน้าอย่างเชื่องช้ายังไม่มีเทคโนโลยีที่เป็นแกนกลางในภาคการผลิตส่วนใหญ่จึงยัง

ต้องอาศัยแต่นำเข้า ความทันสมัยของเศรษฐกิจจีนส่วนใหญ่มาจากภาคการลงทุนของต่างชาติมากกว่าในประเทศ หลายต่อหลายปีมานี้ แม้จีนจะเกินดุลในการค้าระหว่างประเทศ มีเงินทุนสำรองเงินตราต่างประเทศเป็นอันดับหนึ่งของโลก แต่ในส่วนภาคการผลิตของจีนที่ต้องพึ่งการส่งออกนำเข้าเทคโนโลยีระดับสูง จีนเป็นฝ่ายขาดดุลมาโดยตลอด

ฉะนั้น ผลจากการก้าวสู่โลกาภิวัตน์ของจีนโดยดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเสรีแบบสุดโต่ง ก็คือการนำพาประเทศให้ติดอยู่ในกับดักของ “อุตสาหกรรมไร้เทคโนโลยี” เศรษฐกิจจีนต้องพึ่งพาทุนต่างชาติกับตลาดการส่งออก และผลที่จะตามมาก็คือ นับวันเศรษฐกิจจีนจะเปราะบางลงและโครงสร้างเศรษฐกิจจะถูกบิดเบือนมากยิ่งขึ้น การรักษาอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องภายใต้เงามืดของอุตสาหกรรมไร้เทคโนโลยี ทำให้จีนต้องมีต้นทุนสูงมากซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการสูญเสียด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่มากกว่าที่ได้รับกลับคืน วิกฤตอัตราการทำงานที่นับวันจะแย่ลง การเร่งแสวงหาการค้าเสรีและแนวคิดการปกป้องตลาดนับวันจะแพร่หลายรุนแรงขึ้น ผลกระทบต่อเนื่องเกิดจากโลกาภิวัตน์จะส่งผลต่อเศรษฐกิจประเทศจีนสองด้าน ด้านแรก คือ กระตุ้นให้เศรษฐกิจจีนเติบโตอย่างต่อเนื่องบนพื้นฐานข้อได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ อีกด้านหนึ่ง กรอบแห่งระบบเศรษฐกิจเสรีสากลจะขัดขวางความก้าวหน้าของภาคการผลิตจีน ส่วนผลพวงจากการไร้เทคโนโลยีภาคการผลิตก็คือ จีนต้องผูกติดอยู่ที่ฐานการผลิตล่างสุดในการแบ่งงานกันทำในระดับสากลตามกรอบโลกาภิวัตน์ แม้จีนจะรักษาอัตราการเติบโตให้รวดเร็วเท่าไร ก็จะไม่สามารถก้าวข้ามปัญหาเทคโนโลยีในเศรษฐกิจโลกได้ อย่างมากจีนจึงเป็นเพียงประเทศใหญ่ผู้ประกอบสินค้า ไม่สามารถเป็นมหาอำนาจภาคการผลิตได้ วิกฤตอันหนักหน่วงของภาคการผลิตจีนจึงเป็นผลพวงโดยตรงจากการเติบโตทางเศรษฐกิจท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ที่ได้นำพาการพัฒนาเศรษฐกิจแบบไร้เทคโนโลยีก้าวเข้าสู่ทางตันแล้ว เศรษฐกิจจีนมาถึงจุดเปลี่ยนวิกฤตการเงินโลกมิได้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เพียงแต่ทวีความยากลำบากให้เท่านั้น เศรษฐกิจจีนจะก้าวต่อไปในทิศทางไหน?

แนวคิดการแก้ไขปัญหาจากวงการนักวิชาการและหน่วยงานนโยบายโดยทั่วไป ยังคงวนเวียนอยู่ภายใต้กรอบเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ แม้จะกล่าวอ้างว่า ใช้ “ตลาดแลกกับเทคนิค” ต้องสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางขนาดเล็ก หรือการดำเนินยุทธศาสตร์ “ก้าวออกไป” คำกล่าวอ้างเหล่านี้ไม่ใช่การแก้ปัญหาตรงจุดสำหรับวิกฤตเศรษฐกิจจีน เพราะสาเหตุวิกฤตเศรษฐกิจจริงในปัจจุบันมาจากโครงสร้างที่อ่อนแอของเศรษฐกิจจีนประกอบกับกับโลกาภิวัตน์ แน่แน่นอนว่า สาเหตุสำคัญอยู่ที่ประเทศจีนเอง หากจีนไม่พยายามปฏิรูประบบโครงสร้าง สร้างกลไกและบรรยากาศที่เป็นประโยชน์ในการประดิษฐ์คิดค้นเพื่อภาคการผลิตของตนเองอย่างจริงจัง ไม่ยอมเผชิญหน้ากับปัญหาโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ ก็จะก่อให้เกิดอุปสรรคจากระบบโครงสร้างที่ขัดขวางอุตสาหกรรมของจีน และถ้ายังคงแสวงหาแต่อัตราการเติบโตอย่างรวดเร็วโดยไม่คำนึงถึงต้นทุนที่เสียไป วิกฤตเศรษฐกิจของจีนจะยิ่งหนักหน่วงมากยิ่งขึ้น

เพื่อแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจปัจจุบัน จีนจะต้องพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะนำพาอุตสาหกรรมของตนให้หลุดพ้นจากข้อจำกัดเชิงระบบที่เป็นผลของโลกาภิวัตน์ ภายใต้สถานการณ์ปัจจุบันที่ตลาดตะวันตกมีสภาพความเชื่อมั่นเปราะบางที่สุด ต่างก็คาดหวังว่าจีนจะเติมสภาพคล่องเข้าสู่ตลาดการเงิน

อันเปราะบางด้วยเม็ดเงินและกอบกู้การชบเซาด้านอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง (เช่น อุปกรณ์หรือเครื่องจักรที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง) ด้วยคำสั่งซื้อจำนวนมาก หวังเรียกร้องให้เปิดการเจรจาเงื่อนไขกับจีน เรื่อง WTO อีกครั้ง หวังจะมีโอกาสยกเลิกข้อกำหนดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อการบรรลุซึ่งความเป็นอุตสาหกรรมของจีนโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะ “ข้อตกลงว่าด้วยมาตรการการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า” อันเป็นบัญชีฟ่งท้ายสำคัญในการเข้าเป็นสมาชิก WTO ของจีน (TRIMs) และ “ข้อตกลงว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า” (TRIPs) ระงับการบังคับใช้ “ข้อตกลงว่าด้วยการจัดซื้อของรัฐบาล” (GPA) เป็นการชั่วคราว เพื่อบีบให้ตะวันตกยอมรับฐานะทางเศรษฐกิจการตลาดของจีน และยกเลิกมาตรการการต่อต้านการทุ่มตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ส่งออกของจีนแบบเฉพาะเจาะจง เหล่านี้เป็นต้น พร้อมกันนี้ จีนควรแสดงบทบาทของประเทศมหาอำนาจกำหนดวาระการประชุมในการเจรจาพหุภาคีขององค์กร WTO โดยเป็นฝ่ายรุก ริเริ่มเสนอให้หรือฟื้นฟูข้อตกลงว่าด้วยการค้าและศุลกากรฉบับเดิม (GATT) ซึ่งมีการกำหนด SDT เพื่อรับสิทธิพิเศษตามขั้นตอนพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละประเทศที่แตกต่างกันข้อเสนอดังกล่าวข้างต้นมีเพียงแต่ไม่ทำลายตลาดทั่วโลก แต่จะกลับเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโลกอย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น มิเพียงแต่เป็นการยึดมั่นต่อผลประโยชน์ตนเองของจีน แต่ยังสามารถรับกับผลประโยชน์ของบรรดาประเทศกำลังพัฒนาด้วย จึงยอมเป็นการยกระดับความเชื่อถือทางสากลของจีน อันเป็นเงื่อนไขที่จะสนับสนุนการปฏิรูประบบภายในประเทศ ตลอดจนเสริมสร้างกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบใหม่ที่เอื้อต่อความก้าวหน้าทางอารยธรรมและเศรษฐกิจที่ทันสมัยอย่างแท้จริง.

สรุปเนื้อหาจากบทความจากสื่อและเว็บไซต์ในประเทศจีน